

ЧАРІВНІ КРИЛА

терапевтична казка

Ця історія сталася одного теплого липневого дня. В далекій казковій країні жив собі маленький цуцик. Звали його Бонні. Жив він у великому будинку із мамою, татом та бабусею. Бонні був дуже життєрадісним і веселим: любив грати з друзями у м'яча, кататися на велосипеді і ловити метеликів.

Метелики подобалися йому своєю легкістю і красою візерунків на крилах. Кожен візерунок був незвичайним і не схожим на інший. У одного метелика це були жовто-зелені кола, схожі на очі з тоненькими чорними лініями, як вусики, по краях. У другого – помаранчеві пелюстки із білими цяточками у середині, схожі на квітку. Крила третього мали усі кольори веселки і перепліталися у мереживо візерунків. В них цуцикові подобалося знаходити приховані малюнки. Не було ні одного метелика, у якого б повторювався візерунок на крилах.

Бонні міг годинами проводити на квітковому полі, бігаючи з одного краю на інший, граючи з друзями і вивчаючи нові візерунки на крилах метеликів. Заманити його додому могла тільки улюблена бабуся Тіні.

Вона була така ж весела, як і її внук, і дивним чином встигала з усіма хатніми справами: в'язала, займалася з внуком аплікацією, а ще каталася з ним на велосипеді, грала у м'яча і, найголовніше, пекла смачні, ароматні ватрушки, які Бонні любив найбільше. Їх ванільний аромат розлітався по всій вулиці. Бонні кидав свої ігри і біг додому, покликавши із собою друзів, аби разом насолодитися смачними, найніжнішими ватрушками, присипаними зверху білосніжною цукровою пудрою.

Так було і в цей день. Відчувши знайомий запах випічки, друзі побігли у гості до Бонні, де їх вже чекав накрытий стіл і турботлива бабуся.

За столом друзі навперебій розповідали Тіні, скільки м'ячів вони сьогодні забили одне одному, скільки кіл проїхали на своїх велосипедах і як разом із Бонні ганялися за метеликами.

– Тіні, сьогодні я бачив незвичайного метелика, – сказав Бонні, доїдаючи ватрушку.

– Дуже цікаво, – відповіла бабуся, – розкажи, яким він був.

– Коли після довгої гри в квача я ліг у траву перепочити, мене щось засліпило на мить. Спочатку я подумав, що це промінчик сонця грає зі мною, але коли придивився, то побачив на квітці маленького метелика. Його крильця були сріблястого кольору і блищали на сонці як алмази. Я не міг відірвати очей від цієї краси. Вітерець колихав квітку і метелик, розправивши сріблясті крильця, гойдався вперед-назад. Мені хотілося зловити його, щоб уважніше роздивитися, але я не встиг. Метелик пурхнув з квітки і злетів, а я довго біг за ним та так і не зміг наздогнати. Він ніби зник у повітрі, – з сумом сказало цуценя.

– Я знаю одну історію про чарівні крила, – почала Тіні. – Її розповідала мені моя мама, коли я була маленька. Хочете, я розкажу її вам?

– Так, звісно! – з радістю за гомоніли друзі і приготувалися слухати.

Тіні присіла біля онука і почала свою розповідь.

– У далекій невідомій нам країні жили великі мудреці. Вони знали відповіді на усі запитання і могли допомогти кожному, хто до них звернеться.

Одного разу до них прийшов маленький павучок і запитав, де він може знайти свою бабусю. Останній раз він бачив її, коли вона піднімалася по довгій мотузці кудись далеко вгору. Туди піднімалися і інші павучки – дорослі і маленькі, але ніхто з них не повернувся додому.

– Що це за місце, звідки ніхто не повертається? Що там, нагорі? – запитав павучок.

Мудреці вислухали і один з них сказав:

– Ми відкриємо тобі маленьку таємницю. Твоя бабуся нікуди не зникала, вона просто опинилася у казковій країні. За те, що все життя вона працювала і сплела багато павутиння, їй подарували чарівні крила, вона перетворилась на метелика і тепер може літати.

– Це означає, що я більше ніколи не побачу її? – засумував павучок.

– Побачиш. Обов'язково побачиш, – відповів один з мудреців. – Ти впізнаєш її по золотистому або сріблястому блиску на крилах. Таким кольором «горять» усі крила метеликів-новачків, які тільки звикають до них і вчаться літати. З часом крила втратять свій блиск і на них з'явиться унікальний візерунок.

– Вона тепер може літати і спостерігати за мною з висоти? – здивувався павучок.

– Так, і вона завжди буде поруч, навіть якщо ти вже не побачиш блиск її крил, – закінчив мудрець.

– Ось така історія, – посміхнулася бабуся, прибираючи чайний сервіз зі столу.

– Тіні, це означає, що я бачив бабусю цього маленького павучка, там, на полі? – здивувався Бонні. Бабуся засміялася:

– Все може бути, мій дороженький. А можливо це був чийсь дідусь, друг або подружка. Метеликом може стати хто завгодно. У казковій країні чарівних крил вистачить на всіх.

З того часу Бонні став любити метеликів ще більше і кожного разу, коли бачив блискучі крила із золотистим або сріблястим відливом, згадував історію своєї бабусі Тіні. Цуценья зрозуміло, що рідні й близькі не зникають назавжди, вони поруч із нами і ваблять нас світлом своїх чарівних крил.